DON BOSCO magazine

Gegrepen door vrijwilligerswerk: “Het werd deel van wie we zijn”

Oud-leerling Ralph Nollet (23) maakt indruk met zijn kunst gemaakt van afval

jrg. 130 | #02 | juni 2026 | driemaandelijks tijdschrift | afgiftekantoor 3000 Leuven mail | P209042

Werkwilligers

Tim Bex — *Hoofdredacteur*

Iedere vrijwilliger verdient een pluim. Of meerdere. Het is dan ook fijn om vast te stellen dat de Verenigde Naties 2026 hebben uitgeroepen tot Internationaal Jaar van de Vrijwilliger. Een jaar lang zal wereldwijd extra aandacht gaan naar de onschatbare waarde van vrijwilligerswerk en naar alle mensen die zich belangeloos inzetten voor anderen.

Ik merk dat ik in mijn zoektocht naar sterke getuigenissen steeds vaker begin na te denken over wat 'vrijwillig engagement' precies betekent. Verrassend genoeg kom ik ook uit bij een groep mensen die voor mij minstens evenveel aandacht verdient, al vallen ze niet onder het klassieke label 'vrijwilliger'. Voor het gemak noem ik hen: werk-willigers. De naam terzijde: het gaat om wat ze doen. Deze mensen worden betaald voor hun job – je kan dus onmogelijk over vrijwilligers spreken – maar hun engagement zit zo diep verweven in hun manier van werken dat het soms moeilijk wordt om een grens te trekken tussen job en engagement.

Leerkrachten die tijdens de vakantie een bericht sturen met de vraag of iemand toevallig een fietspomp of dierenpoppetjes heeft liggen, "omdat er al een nieuw idee rijpt voor wanneer de school weer start." Jongeren-werkers die na hun uren niet gewoon loslaten, maar blijven zoeken naar manieren om jongeren sterker te maken. Begeleiders die geen opvang bieden vanachter een bureau, maar die actief bouwen aan een plek waar jongeren kunnen landen. Of mensen die hun creativiteit niet laten leiden door wat iets opbrengt, maar door wat het kan betekenen. Je komt ze allemaal tegen in dit magazine. Het zijn geen uitzonderingen. Ze duiken vaker op dan je zou denken. Mensen waarbij je amper de lijn kan trekken tussen 'job' en 'vrijwillig engagement'. Die termen lopen door elkaar, grenzen vervagen. Hun manier van werken is een manier van zijn geworden.

Misschien is dat wat dit Internationaal Jaar van de Vrijwilliger me laat zien: dat engagement niet alleen zit in de tijd die iemand vrijmaakt naast zijn job, maar ook in de manier waarop iemand een job invult. Het laat zich niet vangen in werkuren of loon. Er lopen meer werkwilligers rond dan we beseffen, zonder dat iemand hen zo noemt.

Fred Wamare

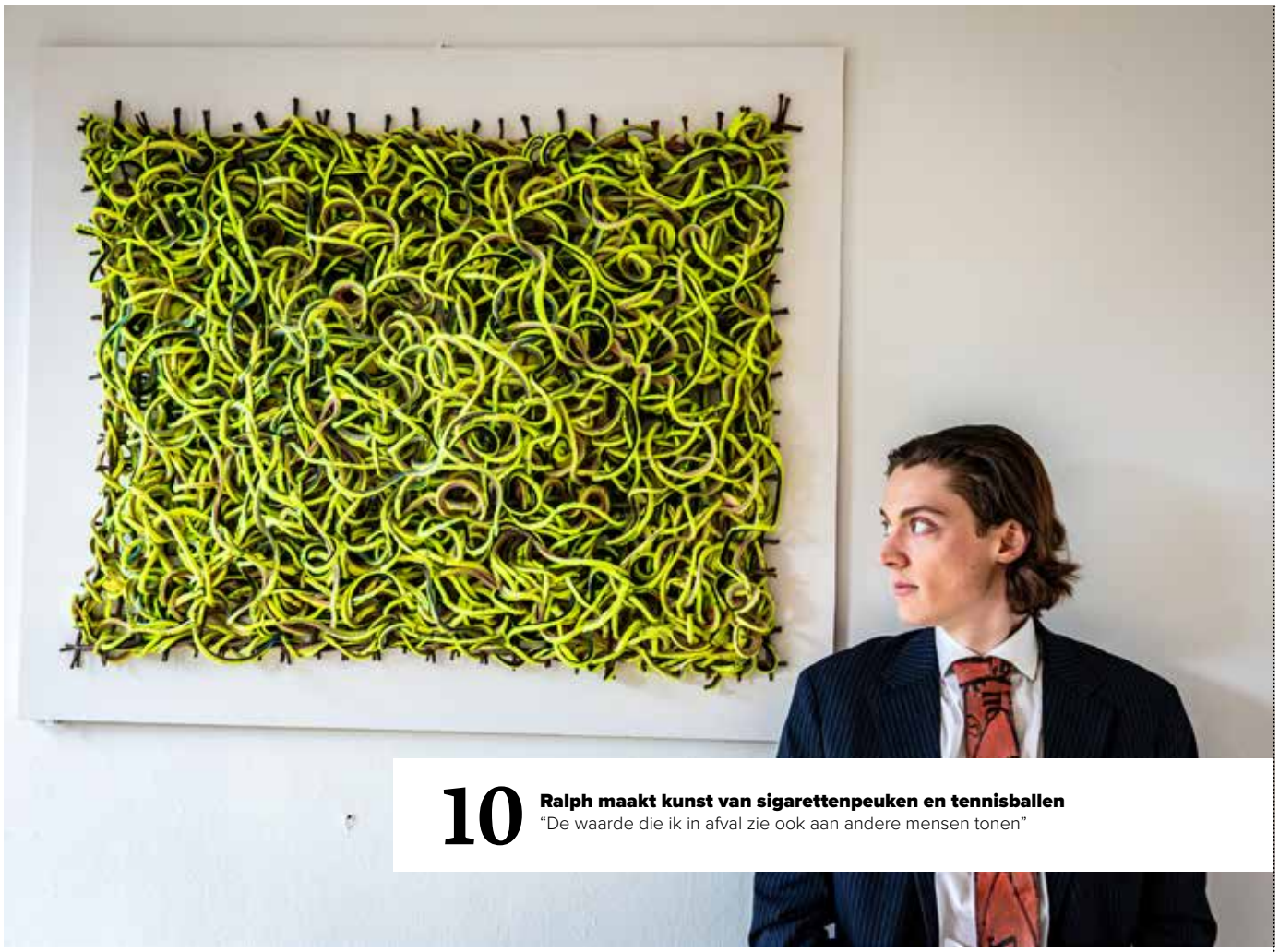
is 34 jaar en Salesiaan van Don Bosco. Hij werkt als leerkracht godsdienst in Don Bosco Brussel, is opvoeder in het internaat in Sint-Pieters-Woluwe en werd begin deze maand tot priester gewijd. Voor hij als missionaris naar België kwam, was hij als salesiaan actief in Rwanda en Oeganda. Verderop in het magazine leer je Fred beter kennen aan de hand van de vier elementen van het oratoriocriterium: thuis, school, speelplaats en zinplek.

colofon

Don Bosco magazine is een gratis driemaandelijkse uitgave van de Salesiaanse Familie voor de beweging rond Don Bosco. Meer info op www.donbosco.be **Hoofdredactie en redactie:** Tim Bex (TB), Bart Decancq (BD), Anja Hoogeveen (AH), Peter Malfliet (PM), Hannes Dedeurwaarder (HD) • **Vormgeving:** Capone (www.capone.be) • **Coverfoto:** Tim Bex • **Illustratie:** Kürt Maes (p34) • **Druk:** Van der Poorten nv Leuven • **Verantwoordelijke uitgever:** Bart Decancq, Hendrik Placestraat 44 1702 Groot-Bijgaarden **Abonnement:** gratis aan te vragen bij dbmedia@donbosco.be (Vlaanderen) en info@donbosco.nl (Nederland). Uw persoonlijke gegevens zijn voor u ter inzage. Ze worden nooit aan derden doorgegeven en dienen enkel voor de verzending van Don Bosco magazine. **Giften:** voor Vlaanderen steeds welkom op Don Bosco Centrale vzw BE27 4272 1008 4573 en voor Nederland op Stichting Don Bosco NL88 INGB 0000 7140 05 met vermelding van 'Don Bosco magazine'.

CO2 NEUTRAL

FSC www.fsc.org MIX Papier | Ondersteunt verantwoord boosbeheer FSC® C105085

10 **Ralph maakt kunst van sigarettenpeuken en tennisballen**
"De waarde die ik in afval zie ook aan andere mensen tonen"

15
Van diep dal naar vormsel: Sara (20) vond houvast in het geloof
"Ik stond er nooit alleen voor, Jezus wandelde altijd naast me"

16
Tien jaar na modderstroom eindelijk nieuw schoolgebouw
"Schoolteam bedanken voor het geduld en doorzettingsvermogen"

22
Salesiaan Biju Oledath voelt zich helemaal thuis in onze provincie
"Het werk dat ik nu doe, staat op mijn lijf geschreven"

28
Vrijwilligers Karen en Benjamin over hun jarenlange inzet
"Heb hier in elke levensfase het gevoel gehad dat ik mijn plek vond"

02 Intro
03 Inhoudsopgave
04 Project in de kijker
Don Bosco Apeldoorn helpt jongeren hun weg vinden met nieuwe podcast
06 Projecten in de kijker
08 Blikvanger
Een koffer vol herinneringen
18 Het vuur van Don Bosco
De Wereld van Indra
20 Het getal
Vier salesiaanse tips voor startende animatoren
26 De Speelplaats
Zal AI onze jobs afpakken?
32 Don Bosco in beeld
34 Geloof in actie
36 Avondwoordje

Don Bosco Apeldoorn helpt jongeren hun weg vinden met podcast *Spraakwater*

“Jongerenwerk speelt zich vandaag meer dan ooit online af”

Jongeren wegwijs maken in een steeds complexer wordend landschap van hulpverlening, gemeentelijke diensten en maatschappelijke regels én hen ook iets bijleren. Dat is de kern van de nieuwe podcast *Spraakwater* van Don Bosco Apeldoorn. “We willen informatie die vaak versnipperd of moeilijk toegankelijk is, vertalen naar toegankelijke uitleg op maat van jongeren”, vertelt jongerenwerker en podcastverantwoordelijke Gailor Geluk (34).

In februari kwam de eerste aflevering van *Spraakwater* online. Daarmee werd een project gelanceerd dat niet alleen informeert, maar ook bewustwording wil creëren rond thema’s die jongeren rechtstreeks of onrechtstreeks raken. “Jongeren vroegen ons regelmatig wat er allemaal gebeurt bij Don Bosco Apeldoorn en welke organisaties en mensen zoal betrokken zijn”, vertelt Gailor. “Ze wilden meer diepgang, meer context. Niet alleen wat wij doen, maar ook waarom en met wie.”

> **“We hebben ervoor gekozen om vol de kaart van multimedia te trekken”**

Die signalen vormden de aanleiding om met collega's rond de tafel te gaan zitten. Al snel ontstond het idee om een podcast te lanceren waarin verschillende partners, organisaties en betrokkenen uit onder meer Apeldoorn worden geïnterviewd. "Het primaire doel is om jongeren beter te informeren over waar ze terechtkunnen met hun vragen, welke hulp er bestaat en wat er lokaal allemaal gebeurt."

> **"We willen jongeren dingen laten horen waarvan ze denken: dit wist ik nog niet, hier wil ik meer over weten"**

Maatschappelijk relevant

Toch is *Spraakwater* meer dan een informatief kanaal. De podcast wil ook educatief en maatschappelijk relevant zijn. "We willen jongeren dingen laten horen waarvan ze denken: dit wist ik nog niet, hier wil ik meer over weten", aldus Gailor. "Het gaat niet alleen om uitleg geven, maar ook om bewustwording creëren. Een van de afleveringen die dat illustreert, gaat over slavernij en het Keti Koti-verleden. Een gevoelig onderwerp, maar ook iets waar veel jongeren weinig van weten. Nu al, nog voor de aflevering online staat, krijgen we reacties. Het maakt iets los. Dat laat zien dat zo'n gesprek nodig is."

Op dit moment ligt de regie vooral in de handen van de jongerenwerkers zelf, een bewuste keuze. "We kiezen nu vooral voor gasten waarvan wij denken dat het belangrijk is voor de jongeren om ze te leren kennen", legt Geluk uit. "Denk aan lokale organisaties, hulpverleners en mensen binnen Gemeente Apeldoorn. Zo kunnen we een stevige, maar noodzakelijke basis bouwen. Een voorbeeld: onlangs kwam er een wethouder op bezoek. De meeste jongeren kennen dat woord, maar hebben voorts geen idee van wat die persoon concreet doet en hoe die belangrijk kan zijn voor Don Bosco Apeldoorn. Door hen die kennis aan te reiken, krijgen ze daar meer zicht op en brengen we ook die wereld dichterbij."

Bekende Nederlanders

Maar een wethouder is natuurlijk geen bekende Nederlander... "Onze jongeren willen uiteraard meteen bekende gezichten in de studio zien," lacht Gailor, "maar je moet eerst de basis leggen om te kunnen groeien. Monica Geuze uitnodigen lukt niet op een-twee-drie. Daar moet je naartoe werken. Maar natuurlijk gaan we op termijn ook meer het plezier opzoeken. Die variatie moet er zijn. Als we groeien zal het alleen nog mooier worden."

Groeien is zeker de bedoeling, want de keuze voor een podcast als medium is zeer bewust gemaakt. "Jongeren zitten veel op hun telefoon en luisteren graag naar podcasts", zegt hij. "Als ze een vraag hebben, gaan ze niet meer door tien websites klikken. De informatie die zij zoeken bestaat wel, maar is vaak onvoldoende afgestemd op jongeren. Als organisatie hebben we ervoor gekozen om vol de kaart van die multimedia te trekken. Dat loont, want we merken dat jongeren ons via die kanalen vinden en daardoor makkelijker de stap zetten om contact te zoeken. Dat is precies wat je als jongerenwerk wil: laagdrempelig en benaderbaar zijn."

Jongeren betrekken

De toekomst van de podcast oogt alvast positief. "We mogen ambitieus zijn," meent Gailor, "want de problemen waar onze jongeren tegenaan lopen, zijn niet uniek voor Apeldoorn. We kunnen jongeren over heel Nederland helpen met de content die we maken. Dat is de essentie: dat jongeren er iets aan hebben. Dat ze iets leren, zich herkennen in verhalen en te weten komen waar ze met welke vraag terechtkunnen."

Dat het niet om kwantiteit maar om kwaliteit draait, onderstreept Gailor nogmaals. "Ik doe dit absoluut niet voor mezelf", besluit hij. "Ik ben dan wel projectverantwoordelijke, maar ik doe dit niet alleen", besluit hij. "Daarom wil ik presentatrice Sevcan Kocer en producer Stefan Scholte zeker ook vermelden, want dit is echt een teamproject. Eentje dat gaandeweg steeds meer van de jongeren zelf zal worden, wees daar maar zeker van!"
(TB) –

Festival om kwetsbare leerlingen te ondersteunen

Tweejaarlijks organiseert Don Bosco Groot-Bijgaarden in december het festival Winter Wonderland. De school wordt dan volledig ondergedompeld in een warme kerstsfeer en de opbrengst gaat traditioneel naar De Warmste Week. Vanuit de overtuiging dat goed doen geen grenzen kent, werd dit jaar ook een zomerse editie georganiseerd: Bosco Beats. Op vrijdag 22 mei veranderde de speelplaats in een bruisend zomerfestival waarbij lokale dj's voor een energieke festivalsfeer zorgden. Net als Winter Wonderland wil ook Bosco Beats meer zijn dan alleen een gezellig evenement. "Met de opbrengst van het festival willen we extra ondersteuning bieden aan leerlingen van onze school die het financieel moeilijker hebben", klonk het bij de organisatie. Bosco Beats werd op poten gezet door leerkrachten van de school, maar mikt op een publiek tot ver buiten de schoolmuren. "Bosco Beats is een festival van en voor onze schoolgemeenschap, maar zeker ook voor buurtbewoners en sympathisanten van buiten de school."

Tien jaar samenwerking tussen Fedasil/Opgroeien en Jeugdhulp Don Bosco

De opvang en begeleiding van niet-begeleide minderjarige vluchtelingen in Vlaanderen is geregeld via een samenwerkingsakkoord tussen het Federaal Agentschap voor de Opvang van Asielzoekersen (Fedasil) en het agentschap Opgroeien. Binnen dit kader werkt Jeugdhulp Don Bosco Vlaanderen nauw samen met beide instanties om de meest kwetsbare jongeren op te vangen en te begeleiden. Op woensdag 27 mei werd in het Jongenstehuis in Vremde gevierd dat deze samenwerking al tien jaar bestaat. "Tien woelige jaren met heel wat nodige evoluties", vertelt coördinator Nele Louage (foto midden). "We hebben er intussen voor gekozen om deze doelgroep niet afzonderlijk te begeleiden, maar te mixen met onze andere jongeren. Een keuze die wij als erg waardevol ervaren voor het integratieproces." Aansluitend vond het jaarlijkse dankfeest 'Feest op het Plein'

plaats, waarbij het netwerk van de jongeren van het Jongenstehuis uitgenodigd werd om samen een gezellige namiddag door te brengen met een hapje, drankje en randanimatie.

Don Bosco Zwijnaarde zet componeertalent van leerlingen in de kijker

Wie op woensdag 20 mei door de gangen van Don Bosco Zwijnaarde liep, werd plots aangenaam verrast door melodieuze pianomuziek. Negen leerlingen toverden namelijk hun eigen creatie uit de piano op de finale van de compositiewedstrijd van de school. "Don Bosco Zwijnaarde investeert al jaar en dag in cultuur", aldus leerkracht Debby De Smet, verantwoordelijke van

‘Lunch Loket’ maakt kans op prestigieuze prijs

Don Bosco Rijswijk maakt met het project ‘Lunch Loket’ kans op een Appeltje van Oranje 2026, een prestigieuze prijs voor bijzondere sociale initiatieven in Nederland. Toen de jeugdwerkers van Don Bosco Rijswijk steeds vaker lege broodtrommels bij de kinderen zagen, ontstond dit project. “Soms hadden kinderen simpelweg geen lunch bij omdat er thuis geen geld was voor vers brood of gezond beleg”, legt leidinggevende Marlies Cuppen uit. “Dat raakte ons diep. Zo ontstond Lunch Loket: een project dat gezinnen met geldzorgen ondersteunt met brood, beleg en fruit, zodat kinderen dagelijks een gezonde lunch krijgen.” Inmiddels helpt Don Bosco dagelijks tientallen kinderen in Rijswijk. Maar ‘Lunch Loket’ doet meer: gezinnen krijgen ook ondersteuning bij bijvoorbeeld budgetteren, solliciteren en schuldenproblematiek. Daarnaast kunnen kinderen gratis deelnemen aan activiteiten en krijgen zij waar nodig extra hulp, zoals sportspullen, een fiets of een cadeautje met Sinterklaas.

de wedstrijd. “We willen onze leerlingen kansen bieden om hun creativiteit te ontdekken, te ontwikkelen en te tonen. Dat stopt niet binnen de lesuren. Deze compositiewedstrijd is daar een prima voorbeeld van. Het doel van deze wedstrijd is om het het componeertalent bij onze leerlingen, vaak jongeren die al een tijdje met muziek bezig zijn, aan te wakkeren.” Wie won, was zelfs voor de jury niet eenvoudig uit te maken. Wij houden het op onze felicitaties aan de negen deelnemers: Andreas, Arend, Ella, Frances, Jasper, Korneel D., Korneel V., Linus en Nora. De compositiewedstrijd vindt tweejaarlijks plaats en wisselt af met de kunstwedstrijd.

Thuis

“Tijdens de afwas ontstaan de diepste gesprekken”

Ik ben intussen bijna zes jaar in België en woonde al in vijf verschillende salesiaanse gemeenschappen. Uiteraard is zo’n gemeenschap een plek waar ik me thuis voel, want samen met de medebroeders vorm je een soort familie: je leeft samen, eet samen, bidt samen, enzovoort. Maar ook jongeren spelen een belangrijke rol. Ik had het geluk dat ik bijna altijd in een gemeenschap terechtkwam waar ook jongeren waren. Voor mij zijn zij cruciaal in dat thuisgevoel. Waar jongeren zijn, voel ik me thuis. Het leven op het internaat is daar een perfect voorbeeld van. Wanneer ik daar aankom, ontstaan vaak de mooiste ontmoetingen. Tijdens het eten wordt er gelachen, de jongeren vertellen over hun dag en daarna doen we samen de afwas. Er is een vaste beurtenlijst, maar soms zie je dat een jongere wat langer blijft hangen of vraagt of hij kan helpen. Waarom? Omdat er tijdens de afwas vaak de diepste gesprekken ontstaan. De jongeren kunnen dan even een-op-een hun hart luchten. Ze spreken dan over hun dag, wat goed ging of net moeilijk was of zelfs over familiale problemen... Op dat moment ben je als opvoeder een soort vaderfiguur. Sommige jongeren komen later terug van school en vragen of ze nog iets kunnen eten. Dan even bij hen gaan zitten, lijkt iets klein, maar toont dat ze welkom zijn. Terwijl ze eten, beginnen ze vaak spontaan te vertellen. Voor mij is dat ‘thuis’: een plek waar jongeren zich welkom voelen, waar ze mogen landen en waar ruimte is om te vertellen wat er in hen leeft. En ik voel me thuis als ik zo’n plek kan creëren.

Een koffer vol herinneringen uit Turijn

Met een hoofd vol inspiratie en een koffer vol herinneringen keerden medewerkers, bestuurders en vrijwilligers van verschillende Nederlandse Don Bosco-organisaties terug uit Turijn. Tijdens deze bijzondere reis stonden ontmoeting, verbinding én natuurlijk het verhaal van Don Bosco centraal. Onder leiding van provinciaal Bart Decancq bezocht het reisgezelschap de plaatsen waar Don Bosco opgroeide en zijn levenswerk begon. Ze bezochten Valdocco, wandelden door Turijn en lieten zich inspireren door plekken van hoop en menselijkheid, zoals het Arsenal of Peace en de hooggelegen Sacra di San Michele. Maar misschien waren het juist de kleine momenten die het meeste indruk maakten: samen lachen tijdens een energizer, lange gesprekken aan tafel, een picknick in het park of het Avondwoordje aan het einde van de dag. Gaandeweg groeide het gevoel van verbondenheid: verschillende mensen en organisaties, verbonden door dezelfde missie.

Oud-leerling Ralph Nollet (23) maakt kunst van sigarettenpeuken en tennisballen

“Ik wil tonen dat afval waardevol kan zijn”

Een das gemaakt van basketballen, sierkussens in tennisballenstof of het logo van Stad Kortrijk opgebouwd uit 18.000 sigarettenpeuken. Eén ding is zeker: de kunst van de 23-jarige Ralph Nollet valt op. Zijn werk wint bovendien in sneltempo aan populariteit. Zo droeg cabaretier Gover Meit een van Ralphs ‘sigarettendassen’ tijdens De Slimste Mens ter Wereld en bracht youtuber ACID onlangs nog een bezoek aan zijn atelier. Toch draait het voor Ralph niet om bekendheid. “Met mijn kunst wil ik vooral tonen dat afval een waarde heeft”, zegt hij.

Ik heb afgesproken in Ralphs atelier in het centrum van Kortrijk. Tijdens mijn vijf minuten durende wandeling van het station naar zijn werkplek word ik plots verrast door een felle etalage waar je onmogelijk naast kan kijken. Duizenden fluogele tennisballen lachen me toe en toch zijn het vooral de creaties erboven die me doen stoppen: tennisballen herwerkt tot kunstwerken die zich tussen design en afval lijken te bewegen. Geïntrigeerd begin ik aan mijn laatste meters.

“Voor het gemak noem ik mezelf kunstenaar, maar eigenlijk ben ik een experimenteel onderzoeker”, verwelkomt Ralph me wanneer ik hem een paar minuten later ontmoet. Hij neemt me mee doorheen een groot, donker gebouw dat eerder doet denken aan een kraakpand dan aan een atelier. Zigzaggend tussen bizarre installaties en materialen die nog in volle ontwikkeling lijken, banen we ons een weg naar boven. “We zitten hier met een aantal artiesten samen”, verduidelijkt hij, “maar meestal ben ik hier alleen.”

“De eerste stappen heb ik in Don Bosco Kortrijk gezet”

Helemaal boven bevindt zich Ralphs werkruimte: een paar vierkante meter groot, maar volgestouwd met sigarendoosjes, basketballen en tennisnetten. Hij merkt mijn verbaasde blik meteen op. “Veel mensen zien hier kasten vol afval”, knikt hij wijzend naar zo’n kast, “maar ik wil net tonen dat dit waardevolle materialen zijn.”

Een ‘experimenteel onderzoeker’, dat moet je me eens uitleggen.

“Ik probeer waardeloos materiaal – althans: dat is hoe mensen het meestal zien – waardevol te maken door er bepaalde technieken op toe te passen. Hoe? Ik neem een bepaald materiaal, haal dat uit elkaar en maak het aan de hand van textiele manieren weer tot een geheel. Belangrijk is dat ik het materiaal niet volledig verbrijzel, maar dat ik altijd een soort draadvormige structuur krijg. Daar kan ik mee weven, vlechten, haken, borduren … Er zijn vele opties. Een bindmiddel heb ik niet nodig, alles hangt op zichzelf aan elkaar.”

Dan kom ik al snel bij een andere vraag: waarom?

“*(lacht)* Mijn voornaamste doel is om de waarde die ik in afval zie ook aan andere mensen te tonen: ‘Kijk wat ik hiermee kan, misschien kunnen jullie er ook wat mee!’ Ik ben niet zo’n bijzonder persoon, hoor. Als ik met dat afval kunst kan maken, dan kan iemand anders er ongetwijfeld ook wat mee. Als meerdere mensen zo

beginnen denken en er zelfs op industrieel vlak stappen genomen kunnen worden, komen we al een heel eind. En natuurlijk is het mooi meegenomen dat we de afvalberg verkleinen en dat er minder afval op straat zal belanden, maar mijn hoofddoel is vooral bewustmaking."

Wat is voor jou de definitie van afval? Ga jij met alle soorten afval aan de slag?
"Nee, zeker niet. Er zal altijd afval zijn, maar er is ook al heel wat afval dat op goede manieren gerecycleerd wordt. Daar richt ik me niet op. Ik werk met materiaal waar niets mee wordt gedaan. Tennisballen bijvoorbeeld. Ik weet dat die niet in België gerecycleerd worden, maar van hier naar China vervoerd worden. Daar komen ze in een erg vuile, toxische industrie terecht. Dat rubber wordt gesmolten en ... Ik moet het niet in detail uitleggen, zeker? Je snapt het wel. Ik probeer zoveel mogelijk tennisballen uit dat circuit te halen en ze hier op een manuele manier te verwerken."

Naast tennisballen ben je ook bekend voor je kunstwerken met sigarettenpeuken. Over welke andere materialen spreken we nog?
"Sigarettenpeuken en tennisballen zijn inderdaad mijn meest bekende materialen, maar ook visnetten, tapijttegels, containerzegels, sigarenbandjes, basketballen, straps die rond kartonnen dozen zitten, enzovoort zijn materialen waarmee ik al mee aan de slag ben gegaan."

Ongeacht het materiaal: je eerste realisatie is altijd een das.
"Je hebt je research gedaan! *(lacht)* Ja, dat klopt. Een kostuum mét das is deel van mijn identiteit. Al van mijn 16 jaar had ik een zekere behoefte om een kostuum aan te doen, maar toen durfde ik dat niet. Pas toen ik aan mijn studies aan LUCA School of Arts in Gent begon, durfde ik die stap te zetten. Daar liepen heel wat 'creatieve types' rond, dus die stap was minder groot. Ik draag geen kostuum om op te vallen of om een statement te maken, het is gewoon deel van mijn identiteit. En die das, ja, die hoort erbij. Zonder das voel ik me nu eenmaal kaal."

"Mijn verhaal moet inspireren en zorgen voor bewustwording."

Een opvallend contrast: het 'chique' van een das tegenover het 'vuile' van afval.
"Ik zie het meer als een coherent geheel dan een contrast. Het toont aan dat ik de waarde die ik in een kostuum en das zie ook in afval zie. Tijdens mijn eerste probeersels met sigarettenpeuken dacht ik opeens: 'Hé, waarom maak ik er geen das van.' Sindsdien maak ik telkens eerst een das wanneer ik met een nieuw materiaal aan de slag ga."

Hoe komt het eigenlijk dat je die waarde in afval bent gaan zien?
"Goede vraag. De eerste stapjes heb ik zowaar in Don Bosco Kortrijk gezet. Ik studeerde Latijn, iets totaal anders dan kunst. Toch is het daar beginnen kriebelen. In het eerste middelbaar kregen we de opdracht om met tijdschriften een soort van collage te maken. Ik had allemaal autologo's uitgeknipt en die samengevoegd tot een artistiek geheel. Ik vond die opdracht zo leuk dat ik dat in mijn vrije tijd verder ben beginnen doen. Na de schooltijd zat ik soms urenlang stukken papier uit tijdschriften te knippen om die op mijn muur te

plakken. Toen noemde ik dat geen kunst en wat ik nu doe noem ik nog steeds geen kunst, maar het verschilt eigenlijk niet veel van elkaar: creatief knip-en plakwerk. Alleen sta ik intussen een paar stappen verder en heb ik bijvoorbeeld geen bindmiddel zoals lijm meer nodig."

"Mijn persoon en mijn kunst zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden"

Van Latijn naar een kunstopleiding is een gedurfde stap, niet?
"Dat klopt. Na het zesde jaar moet je kiezen wat je gaat doen. Een kunstrichting was een optie, maar tegelijkertijd ook een twijfelgeval: wie gaat er nu van Latijn naar kunst? Daar heb je toch niet voor gestudeerd. Wat met jobzekerheid? Al snel hakte ik de knoop door: kunst was leuk, maar louter als vrije tijd. Ik was in diezelfde periode ook intensief bezig met wielrennen en kreeg de kans om daar mijn fulltime bezigheid van maken. Kunst belandde op de achtergrond en ik koos vol voor de wielersport. Ik ging zelfs even in Italië wonen. Uiteindelijk belandde ik bij een Italiaanse ploeg en kwam ik in een negatieve spiraal terecht. De ondersteuning was niet top en voor je het weet ben je het ritme kwijt. Op dat moment is kunst weer boven komen drijven en besefte ik dat ik daarmee fulltime bezig wilde zijn. Ik begon aan een opleiding textielontwerp en voor ik het wist ging een nieuwe wereld voor me open."

Een paar jaar later heb je jouw eigen atelier en zien we jouw kunst zelfs op televisie. Hoe verklaar je die snelle opmars?
"*(resoluut)* Sociale media. Ik doe nu nog steeds hetzelfde als wat ik altijd al deed, maar mijn aanwezigheid op sociale media heeft mijn werk een waanzinnige boost gegeven. Ik vertelde mijn verhaal op camera, zonder iets spectaculairs te doen, en zette dat online. Opeens was er heel veel interesse en die blijft exponentieel groeien. De samenwerking met Tennis & Padel Vlaanderen, cabaretier Gover Meit die mijn das op televisie draagt, enzovoort: allemaal dankzij sociale media. Intussen heb ik zelfs twee extra mensen moeten inschakelen, gewoon omdat het anders ontploft. Iemand verzorgt mijn sociale media en iemand doet mijn mails en boekhouding. Dat zijn dingen waar ik niet voor gestudeerd heb en die ik ook minder goed kan. Ik ben dus blij dat ik die zaken uit handen kan geven en me volledig op kunst kan focussen."

"Voor het gemak noem ik mezelf kunstenaar, maar eigenlijk ben ik een experimenteel onderzoeker"

We lezen vaak over de gevaren van sociale media, zeker bij jongeren. Dit toont dan weer de positieve kant van het verhaal.
"Op een tentoonstelling komt er dertig man. Je vertelt je verhaal, toont je werken en dan? Hoe kan je impact maken als er slechts dertig man komt kijken? Video's bereiken miljoenen, zelfs miljarden mensen. Sociale media zijn enorm sterk op dat vlak. Het is een veranderende wereld en ook als kunstenaar moet je daarin meegaan. Mijn sociale media zijn mijn galerij. De meeste mensen die afstuderen aan LUCA, KASK of eender welke kunstschool, hopen dat een galerij hen zo snel mogelijk contacteert

zodat ze via die galerij hun werken kunnen verkopen. Het 'klassieke patroon'. Ik snap dat niet. Ik vind dat enorm conservatief, terwijl een kunstenaar net als iemand progressief wordt gezien. Ik wil dat patroon doorbreken, niet verbonden zijn aan een galerij. Ik ben al door een veertigtal galeristen gecontacteerd, maar ik wijs ze allemaal af. Natuurlijk moet je af en toe meedoen aan een expo zodat je ook in 'het wereldje' naam maakt, maar verkopen kan je zelf."

Lang leve TikTok en Instagram?
"Toch wel. Mijn tactiek, eerder onbewust dan bewust, is om mijn verhaal te vertellen op camera en die video's te posten. Vervolgens hoop ik dat mensen mij gaan appreciëren, mijn kunst gaan appreciëren en tot slot: dat ze mijn verhaal gaan begrijpen en zelf ook impact willen maken. Zo kan ik stapsgewijs een problematiek aankaarten zonder met de vinger te wijzen. Ik ben meer met

"Vasthangen aan een galerij? Hoe conservatief kan je zijn"

dat stappenplan bezig dan met galerijen en expo's te contacteren. Maar natuurlijk moet ik ook kunst verkopen. Ten eerste: anders sterf ik. *(lacht)* Ten tweede: geld is nodig. Hoe meer geld, hoe beter ik mijn campagnes kan vormgeven, hoe beter ik mijn personeel kan betalen, hoe meer mensen ik kan inschakelen om te groeien, enzovoort. Dat is erg belangrijk. Alles wat ik krijg, investeer ik in mijn project. Het voordeel: ik heb geen vrije tijd, dus daar kan ik niets aan uitgeven. Mijn hobby is mijn fulltime werk geworden. Ik zit zeven op zeven in mijn atelier, zo'n twaalf uur per dag. Maar ik heb daar totaal geen probleem mee."

Op Instagram zit je aan 50.000 volgers en miljoenen views, op TikTok heb je al zo'n 65.000 likes. Ook op persoonlijk vlak maak je dus een serieuze groei mee.
"Ik wil liever niet bekend worden. Het probleem is dat mijn persoon en mijn kunst onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn. Ik wil met bedrijven aan de slag om met hun afval iets te doen. Niet alleen in België, maar tot op het allerhoogste niveau wereldwijd. Niet om te kunnen pronken dat ik met de grootste bedrijven samenwerk, wel om mijn verhaal te doen. Bij die bedrijven, aan de grootste pers ter wereld. En ik moet de persoon zijn die dat verhaal vertelt, dus dat bekend zijn is ook deel van het proces... Zolang mijn verhaal op die manier groter wordt en ik impact kan maken, neem ik dat erbij. Ik word nu zelfs al herkend, waarschijnlijk mede door dat kostuum. *(lacht)* Maar ik kan geen muts en trainingspak aandoen, want dan ben ik mezelf niet meer. Anderzijds is het ook fijn dat ik herkend en aangesproken wordt. Onlangs kwam er iemand naar me toe: 'Dankzij jou gooi ik mijn peuken niet meer op de grond!' Da's natuurlijk fijn om te horen. En dat is dan iemand die het tegen me zegt, wie weet zijn er nog heel wat mensen die dat niet meer doen dankzij het verhaal dat ik vertel."

Wat als mensen de waarde van afval inderdaad gaan inzien? Dan wordt het waardevol en ben jij je materiaal kwijt.
"Eigenlijk schiet ik mezelf in de voet! Stel je voor dat ik binnenkort € 1 per sigarettenpeuk moet betalen, dan wordt het een pak duurder om mijn kunst te maken... Ik zet mezelf in 't zak. *(lacht)* Neen, eerlijk gezegd hoop ik wel dat we die richting uitgaan, maar zo ver zijn we nog lang niet. Mijn verhaal moet inspireren en zorgen voor bewustwording. Mensen moeten me niet kopiëren of nabootsen, maar zelf nadenken: 'wat kan ik met mijn afval doen?' Hetzelfde geldt voor bedrijven en de overheid. Nu denken ze misschien: 'Hoe kan die kerel ons nu inspireren?', maar ik hoop dat ze op termijn gaan begrijpen wat ze van mijn visie kunnen leren. Ik hoop dat er ook industriële oplossingen bedacht kunnen worden. Ik denk niet dat de overheid al vaak geprobeerd heeft om bewustzijn te scheppen aan de hand van kunst. Waarom niet eens proberen? Is er te weinig volk geïnteresseerd in kunst? De cijfers die ik kan voorleggen bewijzen het tegendeel. Dat is de manier waarop ik bekend wil worden: niet als persoon, maar met mijn verhaal."
(TB) –

Van een diep dal naar het vormsel: Sara (20) vond houvast in het geloof

“Ik stond er nooit alleen voor, Jezus wandelde altijd naast me”

Sara Dheuninck is 20 jaar en studeert sociaal werk in Gent. Op paaszondag werd ze in Oostende samen met haar moeder gevormd. Een nieuwe stap in een geloofstraject dat drie jaar eerder startte.

“Als ik terugkijk op mijn jeugd, was dat geen gemakkelijke periode. Ik heb een zware depressie doorgemaakt en was vooral op zoek naar iets om me aan vast te houden. In het begin zocht ik het heel breed: spiritualiteit, kristallen, van alles eigenlijk. Ik voelde wel dat er ‘iets’ was, maar wist niet goed wat. Dat zoeken heeft lang geduurd. Tot ik in het vijfde middelbaar mijn eerste Bijbel kocht. Ik dacht: als ik echt wil begrijpen waar het katholieke geloof over gaat, dan moet ik bij de bron beginnen.”

“Het was geen liefde op het eerste gezicht. *(lacht)* Zo’n twee jaar lang heb ik zitten lezen, opzoeken en worstelen om het geloof te leren kennen. Maar hoe meer ik erover te weten kwam, hoe meer interesse ik toonde en hoe meer ik ermee vertrouwd begon te geraken. Twee jaar na de aankoop van mijn eerste Bijbel sprak ik mijn moeder aan: ‘Ik wil graag eens naar de kerk.’ Mijn mama, zelf niet praktiserend gelovig, reageerde verrast maar positief. En zo ging ik in december 2024 voor de eerste keer naar de Kapucijnenkerk in Oostende, samen met mijn mama. Nota bene dezelfde kerk waar mijn moeder als klein meisje met haar mémé ging. Sindsdien gaan we iedere zondag.”

“Het duurde niet lang voor we samen aan het traject richting vormsel startten, dat we met Pasen hebben ontvangen. Het was bijzonder om dat samen te beleven, zeker omdat onze band niet altijd even sterk was. Door die gedeelde weg zijn we naar elkaar toe gegroeid en is onze relatie nu sterker dan ooit. Mijn leeftijdsgenoten reageerden vooral positief en nieuwsgierig. Velen van hen zijn niet met geloof opgegroeid en weten er weinig over. Daardoor stellen ze vragen en komen ze spontaan naar mij toe. Ik vind het fijn dat ik een rol kan spelen. Ik zal het geloof nooit opdringen, maar ben blij dat ik het kan delen. Als christen hoop je natuurlijk dat anderen die weg ook ontdekken, maar dat moet spontaan komen.”

“Tijdens een reis met Kamino *(vroeger Jongerenpastoraal Vlaanderen)* kwam ook Don Bosco op mijn pad. Zijn verhaal raakte mij enorm: hij zag hoe jongeren in Turijn in moeilijke omstandigheden leefden en besloot daar iets aan te doen. Dat engagement, zelfs tot op het einde van zijn leven, heeft mij geïnspireerd en gaf ook de doorslag om Sociaal Werk te gaan studeren. Ik deed zelfs al stage bij Don Bosco De Takel! *(lacht)* Het idee dat je jongeren kan ondersteunen en hen perspectief kan geven, spreekt mij enorm aan. Dat de salesianen, onder meer actief in De Takel, vandaag nog altijd in diezelfde geest werken, is bijzonder om te zien.”

“In de toekomst wil ik die verschillende elementen samenbrengen. Die moeilijke periode ligt achter mij en ik heb het gevoel dat mijn zoektocht mij gebracht heeft waar ik nu moet zijn. Ik ben overtuigd van mijn keuze voor Sociaal Werk en wil me graag inzetten voor jongeren in het onderwijs, in internaten of in de jeugdzorg. Misschien combineer ik dat nog met een opleiding tot leerkracht godsdienst, zodat ik het hele plaatje nog beter kan zien en vertellen. Op die manier hoop ik jongeren te ondersteunen en misschien ook te inspireren. Gewoon door er te zijn en te tonen dat niemand er alleen voor staat.” (TB) –

Tien jaar na modderstroom eindelijk nieuw schoolgebouw

Exact tien jaar geleden, in juni 2016, werd Basisschool Don Bosco Sint-Pieters-Leeuw getroffen door een verwoestende modderstroom. Letterlijk, want al snel kreeg de school te horen dat het te gevaarlijk was om de gebouwen te blijven gebruiken. De start van een ellenlange lijdensweg. Tien jaar later is de ellende bijna voorbij, want een gloednieuw schoolgebouw is zo goed als klaar om in gebruik te worden genomen.

We keren terug naar 7 juni 2016. Luc Uylenbroeck, directeur van Basisschool Don Bosco Sint-Pieters-Leeuw, is nietsvermoedend aanwezig op een vorming in Oud-Heverlee wanneer een hevige storm zijn school, zo'n 35 kilometer verder, treft. "Het water kwam van over de straat en het veld tegen de ramen van de school gelopen", lezen we in een nieuwsbericht een dag later. "Daar drong het massaal binnen en liep het door het gebouw op de speelplaats. Overal lag modder."

Het is het begin van een zware beproeving die meer dan tien jaar zal duren. "De schade was enorm, maar na een stevige opkuis kon de school heropenen", blikt Luc vandaag terug. "Helaas niet voor lang, want op 31 januari 2017 – uitgerekend op het feest van Don Bosco – kregen we de instructie om het gebouw onmiddellijk te verlaten. Door de enorme wateroverlast waren de muren beginnen scheuren en begon het gebouw te bewegen... Kortom: de situatie was te gevaarlijk."

Opnieuw tegenslag

Nadat er eindelijk een (tijdelijke) oplossing gevonden werd, kreeg de school vier jaar geleden opnieuw slecht nieuws. "We moesten de lokalen waar we voor een aantal jaren onderdak hadden gevonden ook verlaten", zucht Luc. "De volledige uitleg bespaar ik je, maar wegens nieuwe plannen van de eigenaar konden we niet meer in dat gebouw terecht. Uiteindelijk vonden we onderdak in het kloostergebouw van woonzorgcentrum Sint-Antonius. Opnieuw verhuizen dus."
Na een hele administratieve rompslomp kwam het klooster uiteindelijk in het bezit van het Don Bosco Onderwijscentrum (DBOC), waartoe Basisschool Don Bosco Sint-Pieters-Leeuw behoort. "Geleidelijk aan begonnen er plannen te rijpen om van het klooster een nieuw thuis te maken", legt Luc uit. "Oorspronkelijk was het idee om het klooster te verbouwen, maar dat viel duurder uit dan van nul beginnen. Het klooster ging dus tegen de grond en er werden plannen voor een nieuwbouw getekend."

Uitzonderlijke investering

Eind 2025 kwam er positief nieuws – dat mag wel eens na al die tijd. Minister van de Vlaamse Rand Ben Weyts kondigde namelijk aan dat hij bijna 600.000 euro in het nieuwe gebouw zou investeren. "Een uitzonderlijke investering, maar Don Bosco heeft dan ook uitzonderlijke pech gehad", klonk het toen bij de minister. Intussen staat er op de plaats van het voormalige kloostergebouw een school met twaalf moderne klassen, een polyvalente zaal, een fietsenstalling en groene speelzones. Nog niet helemaal klaar, maar wel bijna. "De bouw is enorm vlot verlopen en we zitten in de eindfase", straalt Luc. "Het is quasi zeker dat we vanaf volgend schooljaar gebruik kunnen maken van

het nieuwe schoolgebouw. De buitenaanleg is nog niet gerealiseerd, want het terrein staat nog vol met tijdelijke klascontainers, maar ook dat is een kwestie van tijd."
Zo verandert de helse tocht na tien jaar hopelijk in een sprookje. "We hebben zware en onzekere jaren gekend, maar samen hebben we ons er keer op keer doorheen geslagen", besluit Luc. "Nu we eindelijk mogen uitkijken naar een permanent nieuw schoolgebouw, wil ik vooral mijn volledige schoolteam bedanken voor zijn geduld en doorzettingsvermogen." (TB) –

"De bouw is enorm vlot verlopen en we zitten in de eindfase"

School

"Jongeren leren niet alleen uit boeken"

Onderwijs is een machtsspel: een leerkracht staat boven een groep leerlingen en beslist wat er zal gebeuren. Dat machtsspel wil ik zoveel mogelijk vermijden. Als leerkracht ben je gids en tochtgenoot, zoals in het opvoedingsproject van Don Bosco beschreven staat. Je zet je niet boven de jongere, maar ernaast. Je bepaalt samen welke richting je uitgaat. Als ervaren gids begeleid je de jongere, als tochtgenoot zoek je mee naar de juiste weg. Doordat ik naast het lesgeven ook opvoeder ben op het internaat, stopt die begeleiding niet wanneer de lesuren erop zitten. Ook na schooltijd komen jongeren soms naar mij toe met vragen over de leerstof of over dingen die ze niet goed begrepen hebben. Soms gaat het over mijn vak, soms over een heel ander vak. Ik probeer hen zo goed mogelijk verder te helpen. Maar leren gaat verder dan dat. We hebben op het internaat ook een 'open leercentrum'. Jongeren voor wie 'de standaardroute' soms wat moeilijk loopt, ontdekken er een alternatieve aanpak. Ze krijgen er de kans om op een andere manier te leren en zichzelf zo te ontwikkelen. Ze kunnen bijvoorbeeld schilderen, een dagboek maken met tekeningen of met klei iets maken voor op hun kamer. Voor mij is dat ook 'school'. Jongeren leren niet alleen uit boeken of door de leerplannen tot in detail te volgen, maar ook door creativiteit, expressie en het ontdekken van hun talenten.

Het vuur van Don Bosco de Wereld van Indra

Wie ben je?

De Wereld van Indra ontstond vanuit een eenvoudige, maar krachtige overtuiging: jongeren die vastlopen op school verdienen een plek waar ze opnieuw rust, vertrouwen en perspectief kunnen vinden. Initiatiefneemster Inge, voormalig leerkracht, merkte hoe sommige jongeren tussen de mazen van het onderwijsnet glipten. Jongeren met mentale of fysieke drempels, leerlingen die in een school of studierichting zaten die niet bij hen paste, enzovoort. Wat begon als een kleinschalig initiatief groeide stap voor stap uit tot een volwaardig time-outproject. Vandaag beschikken we over een huiselijke werking met vijf begeleiders, van wie twee voltijds, een aantal stagiairs en vele vrijwilligers. Jongeren komen hier één dag per week terecht in een warme omgeving waar een aanpak op maat, rust en natuur centraal staan.

Hoe brandt het vuur?

Onze locatie is bewust geen residentiële instelling, maar een echt huis met onder meer een yurt in de tuin, verschillende dieren, een boomhut en veel open ruimte. Dat zorgt voor ademruimte. Je kan hier dus zeker spreken over die 'thuis voor jongeren' die Don Bosco jongeren wil bieden. We werken in kleine groepen van maximaal vier jongeren per dag en zetten sterk in op een een-op-eenbegeleiding. Die persoonlijke aanpak maakt het verschil. Samen koken en eten, zorg dragen voor de dieren en de omgeving of gewoon samen de dag beleven: het zijn kleine momenten die mee bouwen aan een huiselijke sfeer. Jongeren krijgen zo kansen om opnieuw vertrouwen te ontwikkelen, zeker wanneer sociale angst, onzekerheid of negatieve schoolervaringen hen parten spelen. De Wereld van Indra beantwoordt dan ook zeker aan het oratoriocriterium. In deze thuis-, leer-, zin- en speelplaats worden persoonlijke doelen opgesteld en groeikansen benoemd, uiteraard samen met de jongere zelf. We vertrekken daarbij altijd vanuit talenten en sterktes in plaats van te kijken naar wat fout loopt. We combineren die positieve begeleidingsvisie met zinvolle activiteiten die bijdragen aan hun persoonlijke ontwikkeling. Natuur, ontspanning en rust zijn geen bijzaak, maar een essentieel onderdeel van onze begeleidingsaanpak.

Wat is jullie droom?

- Dat we als werking nog vele jaren mogen bestaan en zo kinderen en jongeren een begeleidingstraject en plek kunnen bieden wanneer zij daar nood aan hebben,
- dat we scholen, jongeren en gezinnen verder kunnen blijven ondersteunen in hun hulpvragen en een laagdrempelige plek en hulpverleningspartner blijven,
- dat we nog meer kunnen inzetten op de kracht van dieren doorheen de begeleidings-trajecten,
- dat de afdelingen en deelwerkingen van Don Bosco elkaar nog meer kunnen inspireren en versterken,
- dat alle jongeren kunnen genieten van onderwijs dat aansluit bij hun diversiteit en noden, dat ze zich verbonden mogen voelen met iemand of iets (natuur, dieren, ...) en dat ze zichzelf als waardevol en zinvol zien.

Lees-vaardigheid

Bart Decancq - *provinciaal*

Het leesniveau van de kinderen en jongeren blijft dalen. Grote internationale onderzoeken tonen het duidelijk aan. Er wordt intens gezocht naar oorzaken en men poogt een oplossing te vinden die het tij alsnog kan keren. De leesvaardigheid hangt samen met de motivatie om te lezen. Gemotiveerd zijn om te lezen, zorgt ervoor dat je er ook beter in wordt. Dat soort conclusie had ik ook kunnen bedenken. Sommige politici willen invloed uitoefenen op de taal die thuis gesproken wordt. Dat alles in de hoop dat het kinderen zou motiveren om meer te lezen.

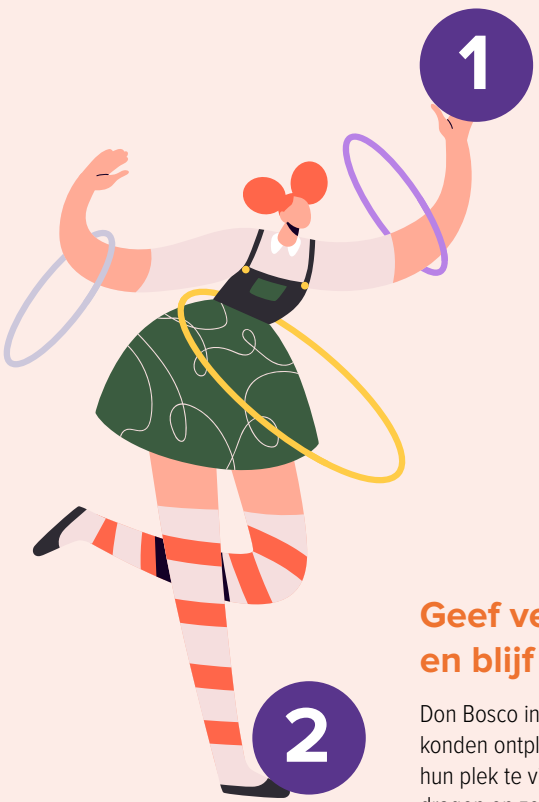
“Ik merk dat het voor jonge mensen steeds moeilijker is om symbolen en kunstwerken te begrijpen. De biechtstoel wordt een vreemd soort meubilair en de taferelen op de brandramen lijken stripverhalen uit een ver verleden”

Nu en dan krijg ik buitenlandse bezoekers over de vloer en met enige fierheid kan ik hen tonen dat onze toeristische steden heel wat meer te bieden hebben dan winkels met chocolade of bier. Vooral onze gotische kerken vallen in de smaak en de grootsheid van de gebouwen doet je iets van mysterie ervaren. Maar ik merk dat het voor jonge mensen steeds moeilijker is om de symbolen en de kunstwerken te begrijpen. Het tabernakel of de biechtstoel worden een vreemd soort meubilair en de taferelen op de brandramen lijken stripverhalen uit een ver verleden. Het hoort bij velen niet meer tot de thuistaal om over God te spreken en het arsenaal aan woorden ontbreekt soms om de gedachten in zinnen te gieten. Er zijn er die gemotiveerd raken omdat ze inspiratie vinden in een spiritualiteit die ook voorbij deze tijd perspectief kan bieden. Een traditie waarin oude en nieuwe woorden in nieuwe zinnen worden gezet.

Levensbeschouwelijke vakken afbouwen maakt ons tot vreemden in onze eigen samenleving. Dat soort leesvaardigheid aanleren, motiveert ons om elkaar te begrijpen. Door er aandacht aan te geven, zullen we er ook beter in worden.

4 salesiaanse tips voor startende animatoren

De zomer staat voor de deur en dat betekent spel, plezier en heel wat engagement op onze vele Don Bosco-speelpleinen en -vakantiewerkingen. Als animator maak je écht het verschil voor kinderen. Deze vier tips, geïnspireerd door de opvoedingsstijl van Don Bosco, helpen je op weg. Ook op momenten dat het wat moeilijker loopt.

1 Wees kwalitatief aanwezig

Kinderen voelen het meteen als je er écht bent. Leg je gsm weg, speel mee en luister actief. Kwalitatief aanwezig zijn is de basis van vertrouwen en dat is essentieel - zeker bij kinderen die zich minder snel op hun gemak voelen. “Opvoeden doe je niet vanaf de zijlijn”, staat te lezen in ons opvoedingsproject. “Je gaat mee op tocht en bent tegelijk tochtgenoot en gids. Door je interesse, je positieve betrokkenheid, je hartelijkheid en je dagelijks meeleven zorg je voor een kwaliteitsvolle relatie die groei mogelijk maakt.”

2 Geef verantwoordelijkheid en blijf zelf speels

Don Bosco investeerde in het creëren van een klimaat waarin jongeren zich konden ontplooien. Hij schiep een veilige omgeving, gunde jongeren de tijd om hun plek te vinden en gaf hen gaandeweg kansen om verantwoordelijkheid te dragen en zo aan zelfvertrouwen te winnen. Die verantwoordelijkheid is belangrijk. Laat kinderen helpen, meedenken of kleine taken opnemen. Ze groeien ervan om ‘groot’ te mogen zijn. Tegelijk mag jij als animator ook ruimte houden voor speelsheid, humor en plezier. Een goede animator weet: opvoeden en spelen gaan hand in hand.

3

Leer niet alleen namen, maar ook verhalen kennen

Een naam kennen is iemand erkennen, maar iemand écht kennen gaat nog verder: wie is verlegen, wie bruist van energie, wie heeft extra aandacht nodig? Opvoeden, want dat is wat je op een speelplein of vakantiewerking doet, vereist dat je voeling houdt met de leefwereld van de kinderen en luistert naar hun verhalen. Ook op informele momenten. “Loop naar de pomp”, was de boodschap van Don Bosco aan zijn eerste salesianen. De pomp was de plaats was waar de kinderen vaak zaten. Door daar als opvoeder aanwezig te zijn, was je kwalitatief aanwezig en leerde je de kinderen écht kennen.

4

Corrigeer met respect en blijf rustig

Grenzen stellen hoort bij je rol, maar de manier waarop maakt alles. Blijf rustig, leg duidelijk uit waarom iets niet kan en vermijd roepen of vernederen. Ook in moeilijke situaties zoals conflicten, drukte of vermoeidheid blijft je houding bepalend voor hoe een groep reageert. Rust werkt vaak beter dan reactie. Achter moeilijk gedrag zit vaak iets anders: onzekerheid, nood aan aandacht of frustratie. Probeer voorbij het gedrag te kijken en benoem ook wat goed loopt. Positieve aandacht helpt kinderen groeien en versterkt hun zelfvertrouwen.

TESSIT

Grenzeloos

India

Hij kwam naar Europa met een droom die eigenlijk ergens anders lag. Niet Nederland, niet België, maar Kenia. Toch woont Biju Oledath (50) uit India vandaag al meer dan 25 jaar in onze Vlaams-Nederlandse provincie. Hij werkt er als salesiaan met jongeren en stond aan de basis van Don Bosco Youthnet Nederland. "Ik had nog nooit van Nederland gehoord, maar mijn missionaire droom was te sterk om nee te zeggen."

Salesiaan Biju Oledath voelt zich na 25 jaar helemaal thuis in onze provincie

"Het werk dat ik nu doe, staat mij op het lijf geschreven"

"De bomen leken dood toen ik aankwam in Nederland." Het is het eerste wat Biju zich herinnert van zijn aankomst op Schiphol. Hij stapt van het vliegtuig en kijkt naar buiten alsof hij in een rampgebied beland is. "Het was december", blikt hij terug. "Ik zag alleen maar kale bomen, dus dacht dat er een grote brand geweest was..." Het leven van Biju heeft soms iets weg van een roman vol onverwachte wendingen. Een jongen die droomt van Kenia, maar uiteindelijk in Nederland belandt. Een missionaris die dacht de wereld te moeten intrekken om van betekenis te zijn, maar ontdekt dat die wereld ook gewoon naar hem toe komt.

Om zijn verhaal correct te vertellen, moeten we terug naar het zuiden van India, de streek waar Biju opgroeide en zijn eerste stappen als salesiaan zette. "Tijdens mijn prenoviciaat kwamen er veel missionarissen op bezoek. Indiase medebroeders die naar Kenia, Tanzania of Oeganda waren vertrokken. Ze vertelden verhalen over hun werk met jongeren, over andere culturen en over hun leven daar. Voor mij was dat het begin van die droom om missionaris te worden. Ik wilde wegtrekken. Mijn grote droom was Kenia."

Vermoorde dorpsgenoot

De jonge Biju dient een aanvraag in om missionaris te worden, maar zijn oversten houden de boot af. "Eerst

moest ik studeren", vertelt Biju. "Ik trok naar Tamil Nadu voor mijn noviciaat en later naar Sonada voor studies filosofie en Engelse literatuur. Daar kreeg ik een nieuwe kans om een aanvraag in te dienen. Ik was er zeker van dat het goed zou komen, maar toen gebeurde er iets dat alles veranderde." Hij zwijgt even. "Een missionaris uit mijn dorp die in Kenia werkte, werd vermoord tijdens een overval. Mijn ouders waren duidelijk: 'jij gaat niet naar Afrika.' Zij schreven zelfs een brief naar de provinciaal met die boodschap."

Plots moest er een ander plan komen. Samen met een medebroeder vertrekt Biju naar Nederland. "Ik wist eigenlijk niets over Nederland", lacht hij. "Maar de droom om missionaris te worden zat zo diep dat ik geen nee kon zeggen." Na enkele onderbrekingen zoals studeren in Leuven en zijn priesterwijding in India is de verhuizing permanent. "Ik kwam in Rijswijk terecht en bracht er meer dan tien jaar door. Wat me meteen opviel, was de vrijheid die ik kreeg. Oudere salesianen gaven me ruimte om dingen uit te proberen. Met vallen en opstaan."

"Missionaris zijn betekent niet preken, maar authentiek zijn in de woorden die je spreekt en in het voorbeeld dat je geeft"

Internationale uitwisseling

Die vrijheid doet hem groeien. Biju voelt zich thuis tussen de jongeren en start tal van projecten op. Een daarvan is Don Bosco Youthnet Nederland. "Er bestonden nog weinig tot geen projecten rond internationale uitwisseling binnen het salesiaanse jeugdwerk in Nederland. Daar wilde ik verandering in brengen", legt hij uit. "We organiseren uitwisselingen op korte en lange termijn, seminaries, trainingsweken..." Biju somt moeiteloos tal van projecten op.

Hij leeft op wanneer hij vertelt. "Dankzij zulke uitwisselingen ontdekken jongeren dat de wereld groter is dan hun eigen organisatie of land. Dialoog doet wonderen. Maar ook herkenbare elementen zoals Avondwoordjes werken verbindend. Weet je, dit werk verandert ook mijn eigen kijk

op geloof", geeft Biju toe. "Vroeger sprak ik niet zo gemakkelijk over Don Bosco of over geloof. Ik was eerder terughoudend. Maar ik merk dat jongeren vandaag juist nieuwsgierig zijn. Ze willen luisteren. Ze willen spreken over zingeving. Als ik zie hoe onze Nederlandse jongeren soms verwonderd luisteren wanneer ze leeftijdsgenoten uit Oost-Europa over geloof horen spreken, doet dat iets met mij."

Authentiek zijn

Voor Biju zit daar de essentie van zijn werk als salesiaan. "Missionaris zijn betekent voor mij niet preken. Het betekent authentiek zijn in de woorden die je spreekt en in het voorbeeld dat je geeft. Een uur preken doet soms minder dan een persoonlijk gesprek van een halfuur. Ik denk dat de salesianen – en onze organisaties – best wat meer over geloof mogen spreken. Jongeren zijn nieuwsgierig. We moeten durven getuigen en jongeren op scholen, internaten of speelpleinen de kans geven om ook op dat vlak te ontwikkelen. Geef hen de vrijheid om zelf te ontdekken."

Ik hoor de passie in Biju's stem wanneer hij praat. En dus blijft hij, nog werk genoeg in Nederland. "Door de jaren heen heb ik mijn droom om naar Kenia te gaan losgelaten", knikt Biju. "Ik denk dat je overal missionaris kan zijn. Ik voel dat ik hier nog steeds een rol van betekenis kan spelen en ben gelukkig. Het werk dat ik hier nu doe, staat op mijn lijf geschreven."

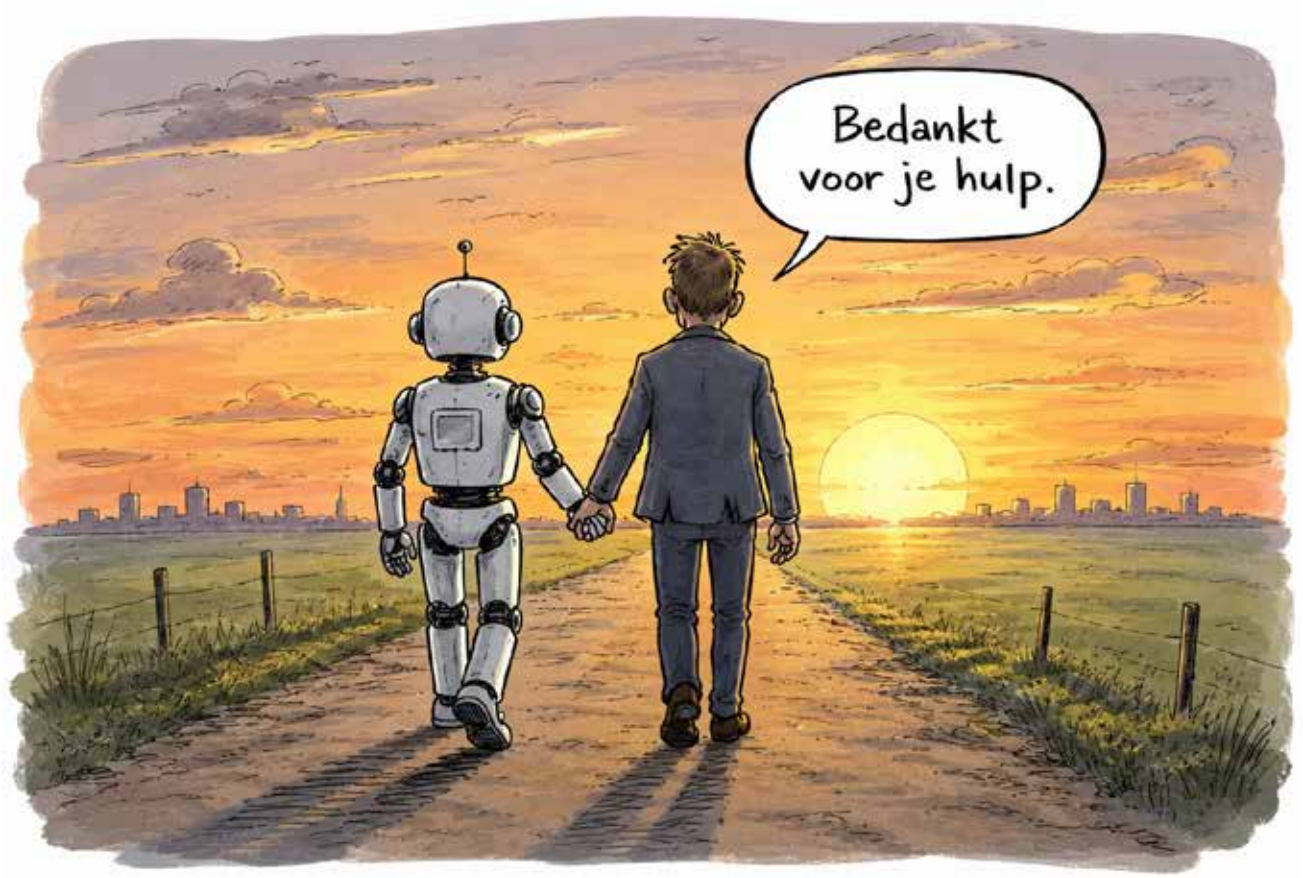
Geen verhuizing naar Kenia, maar een verlengd verblijf in Nederland. Tussen jongeren uit alle hoeken van Europa. Buiten waait de wind door de bomen van Assel. Hij weet nu dat kale takken niet betekenen dat iets sterft. Alleen dat het seizoen verandert. (TB) –

Speelplaats

"Sport is meer dan gewoon wat bewegen"

De jongeren op het internaat zijn heel actief en ik moet toegeven dat ik ook niet graag stilzit. Daarom probeer ik bewust aanwezig te zijn tijdens hun ontspanningsmomenten. Ik haal daar zelf ook veel uit. Op woensdagavond maak ik mij bijvoorbeeld vrij om mee te gaan sporten. Onze sporthal is nogal beperkt, maar gelukkig kunnen we gebruikmaken van de sportzaal van de naburige school. Die is wat ruimer. Net als bij het begrip 'school' gaat het begrip 'speelplaats' over meer dan ontspanning. Neem nu dat sportmoment; dat is meer dan gewoon wat bewegen. Jongeren leren elkaar op een andere manier kennen, moeten samenwerken en komen soms zelfs in conflictsituaties terecht. Al die elementen zorgen voor enerzijds persoonlijke en anderzijds onderlinge groei. Daar draait het om. Naast sport speelt muziek een belangrijke rol. Er is alweer een snaar van mijn gitaar gesprongen. Jammer, maar dat toont alleen maar aan hoe intensief ze gebruikt wordt. Sinds begin dit schooljaar merk ik dat steeds meer jongeren van het internaat interesse hebben in die gitaar. Sommigen nemen intussen zelfs hun eigen gitaar mee waardoor we samen kunnen spelen. Die momenten zijn er regelmatig, bijvoorbeeld bij verjaardagen. Dat zijn kleine momenten, maar ze zorgen voor heel veel verbondenheid en vreugde. Of het nu tijdens een wedstrijdje voetbal is, of tijdens een gezellig muzikaal moment: jongeren ontmoeten elkaar in vreugde, ontspanning en spontaniteit. Dat is waar een 'speelplaats' voor staat.

Zal AI onze jobs afpakken?

Gen Z maakt zich meer dan andere generaties zorgen over de impact van AI op hun professionele toekomst. Nodeloze paniek of een terechte zorg?

Volgens onderzoek van consultancybedrijf Deloitte maakt 61% van de gen Z'ers zich zorgen over het verdwijnen van jobs door AI. Een informele bevraging bij de zesdejaars van Don Bosco Gent campus Sint-Pieters nuanceert dat beeld een beetje: een ruime minderheid is bezorgd, terwijl velen aangeven niet helemaal onbezorgd te zijn, maar vooral nog niet echt begaan met deze problematiek. Wie heeft gelijk? We zoeken het voor u uit.

Het mag duidelijk zijn: AI is er en zal niet meer weggaan. Net als het gebruik door leerlingen op school populair is, introduceren steeds meer bedrijven AI op de werkvloer. Vandaag doet al één op de drie bedrijven dat, en dat aantal neemt in een razend tempo toe. Begin 2026 waren dat er 40% meer dan begin 2025 en 150% (!) meer dan in 2024, zo becijferde hr-bedrijf Acerta op basis van Eurostat-gegevens. Deze opmerkelijke toename roept belangrijke vragen op over de gevolgen voor de arbeidsmarkt.

Bedreigde beroepen en sectoren

In beroepssectoren zoals de administratie, het onderwijs, de media, IT en de verkoop zie je dat AI al volop gebruikt wordt. In administratieve jobs is hij van grote waarde bij het verwerken van gegevens of het opstellen van documenten. In de media wordt Al gebruikt om sneller artikels te schrijven of content te maken. In de verkoop kan AI helpen om klanten beter te begrijpen en gerichter te verkopen. En in het onderwijs is hij niet alleen een bron van frustratie (wanneer leerlingen er een shortcut mee nemen), maar kan hij ook ondersteunen bij lesvoorbereiding of het uitleggen van leerstof.

Don Bosco staat voor jongeren kansen geven, dus doen wij dat met veel plezier! Chloé de Jager, Inessa Ghazaryan en Alix Reyntjens uit de klas 5 Moderne Talen van Don Bosco Gent campus Sint-Pieters gingen aan de slag om deze pagina in te vullen naar hun eigen wensen. Het resultaat is onderstaand artikel.

De beroepen die het vaakst genoemd worden als kandidaat-slachtoffer van AI zijn vooral jobs waarin taal en toegepaste creativiteit centraal staan. Denk aan auteurs, copywriters, vertalers, grafisch ontwerpers, reclamemakers, maar ook medewerkers van klantendiensten.

Als leerlingen uit de richting Moderne Talen maakt dit ons zowel bezorgd als een tikje jaloers: AI kan in een wip teksten schrijven en vertalen, beelden maken ... waardoor een deel van het werk sneller of anders en soms ook beter gebeurt.

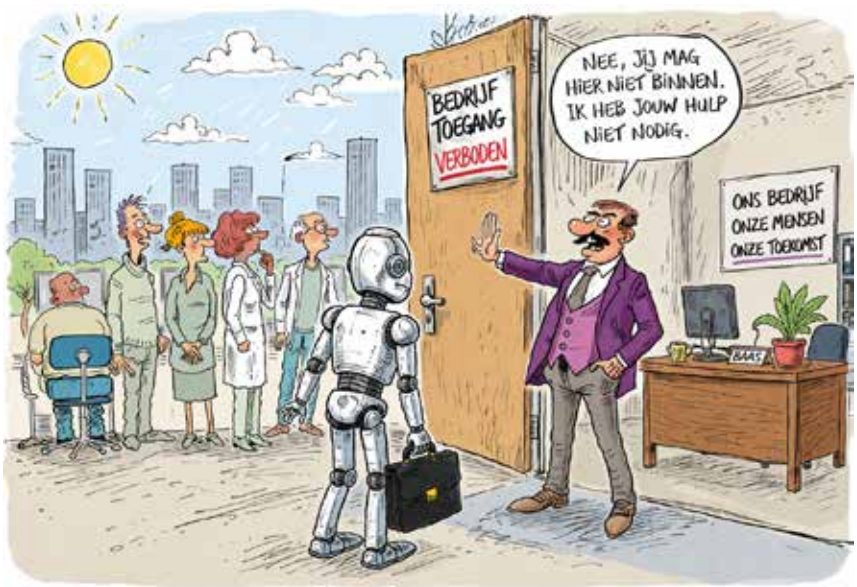
Robocollega

Dat betekent niet dat al deze jobs zullen verdwijnen. Volgens veel experts zal AI vooral een hulpmiddel worden, een virtuele assistent. Onze nieuwe robocollega, zeg maar, die repetitieve taken overneemt, zodat mensen meer tijd hebben voor complexere of creatieve taken.

Ellen Van Grunderbeek, innovatie-expert bij Acerta, benadrukt dat AI ook de efficiëntie, productiviteit en kwaliteit van het werk verhoogt. Bedrijven krijgen meer vertrouwen in AI, waardoor ze sneller AI-systemen integreren in hun werking. Werknemers zullen dus moeten leren samenwerken met AI, opdat ze er niet door vervangen zouden worden.

Anders dan wat lange tijd gedacht werd, zijn het niet de technische en fysieke jobs, de zogenaamde blue-collar jobs, de ambachtslui, die door AI onder druk worden gezet. Artificieel intelligente robots zijn tot nader order hulpeloos als ze op onbekend terrein komen, zoals badkamers en keukens.

De *white-collar* jobs, daar kan AI wel weg mee. De ceo's van multinationals zoals Ford, Amazon en Salesforce waarschuwden vorig jaar dat die jobs massaal zouden kunnen sneuvelen, zelfs gehalveerd zullen worden in aantal. En in de media duiken al een tijd onheilstijdingen op over de "graduate jobpocalypse", de trend (vooral in de VS) dat jonge afgestudeerden massaal zonder werk zitten omdat de inloopbaantjes of juniorjobs nu aan AI uitbesteed worden. Het is dus niet te verwonderen dat veel mensen bang zijn dat AI hun (toekomstige) job zal afpakken.

Menselijke vaardigheden, menselijk contact

Maar dat beeld is volgens heel wat arbeidsexperts te negatief. In de meeste gevallen zullen niet de jobs maar bepaalde taken verdwijnen, en zullen er nieuwe taken en zelfs nieuwe jobs ontstaan. Want wie moet de AI-systemen beheren en controleren?

De impact zal bovendien verschillen per sector en per job. Het is daarom ook belangrijk dat mensen zich blijven bijscholen en nieuwe vaardigheden leren, zodat ze kunnen meegroeien met de veranderingen die AI met zich meebrengt. En vooral, dat ze hun typisch menselijke vaardigheden nog beter ontwikkelen. Voor een taalvak maken we met AI makkelijk zelf extra oefeningen met modelantwoorden, de grammatica kan AI ons ook prima uitleggen. Maar de feedback op onze schrijf- of spreekopdracht horen we toch liever van onze leerkracht, als die dat een beetje 'menselijk' doet ten minste.

We kunnen onze collega-gen Z'ers dus voorzichtig geruststellen: jouw job maakt niet veel kans om helemaal overgenomen te worden door AI. Wel is het zeer waarschijnlijk, zelfs zeker, dat je later professioneel met AI in aanraking zult komen. We maken ons dus te veel zorgen, we schatten de concurrentie van AI erger in dan dat ze hoogstwaarschijnlijk is.

Dit artikel werd door ons, echte mensen, geschreven. De illustraties, daarentegen, heeft onze virtuele assistent ChatGPT voor zijn rekening genomen.

Karen (30) en Benjamin (34) zetten zich al jarenlang belangeloos in bij Don Bosco

“Vrijwilligerswerk werd een deel van onze identiteit”

In mei organiseerde Bosco Base, de moederorganisatie achter de verschillende Don Boscospeelpleinen en -vakantiewerkingen, haar jaarlijkse dankavond voor vrijwilligers. Het Franse thema bepaalde de sfeer: petanque op het grind, kaas en wijn, een partijtje geïmproviseerde golf en vooral heel veel plezier. Tussen het vele gelach vielen de stemmen van Karen en Benjamin op. Zij zijn vandaag 30 en 34 jaar, maar al bijna hun halve leven verbonden aan Don Bosco.

Bosco Base organiseerde een dankavond voor haar vrijwilligers.

We installeren ons in een schaduwrijk plekje en nemen even afscheid van de warme voorjaarszon. Voor mij zitten twee mensen die elkaar nauwelijks hoeven aan te kijken om elkaars zinnen af te maken. Karen en Benjamin lachen veel tijdens het gesprek, vaak om herinneringen die voor buitenstaanders slechts half te volgen zijn. Wat op het eerste gezicht luchtige anekdotes lijken, draagt iets stevigers onder zich: de overtuiging dat vrijwilligerswerk meer is dan ‘iets doen in je vrije tijd’, maar een manier van leven die een mens mee vormt.

Karen werkt vandaag als kinderverpleegkundige in het UZ Leuven, Benjamin is sociaal werker van opleiding. Beiden begonnen ze op hun zestiende als animator op Speelplein Groene Zone in Heverlee, een engagement dat ze jarenlang bleven doen.

Maar waar het verhaal bij velen stopt wanneer studie en werk beginnen, groeide het bij hen net verder. Vrijwilligerswerk werd meer dan een engagement, het werd een stuk identiteit. Karen werd instructor bij Bosco Base, Benjamin hielp bij de communicatie. Gaandeweg groeide het internationale luik bij beiden uit tot hun voornaamste werkdomein. “We gingen vaak samen op pad en deden tal van buitenlandse projecten”, legt Karen uit. “Denk aan cursussen, seminaries, opleidingen en bijeenkomsten, vaak rond thema’s die vandaag sterk leven bij jongeren: duurzaamheid, mensenrechten en de digitale wereld.”

Karen nipt nog even aan haar glas en glimlacht wanneer ze terugdenkt aan het begin. “Voor mij was Fonny *(coördinator van Bosco Base)* erg belangrijk. In 2017 sprak hij me aan met de suggestie dat ik eens een instructorcursus moest proberen. Blijkbaar zag hij iets in mij waarvan ik zelf nog niet wist dat het er was. Mijn eerste ervaring buiten het speelplein was een instructorcursus in Oud-Heverlee. Ik herinner me nog dat ik daar stond en

“Tijdens mijn eerste cursus dacht ik: ‘Dit is intens… I like it!’”

dacht: ‘Amai, dit is intens... I like it!’. Je bent bezig met jongeren dingen aanleren, maar tegelijk haal je ook het kind in jezelf weer naar boven. Die combinatie beet me nog veel meer dan gewoon een animator op een speelplein zijn.”

Naast haar knikt Benjamin herkenbaar, al begon zijn parcours op een heel andere manier. “Bijna per ongeluk”, lacht hij. “Bosco Base zocht iemand om België te vertegenwoordigen op een internationale Summer School Of Animators in Spanje. Anders zouden ze misschien subsidies verliezen. Ik was toen nog heel slecht in nee zeggen, dus voor ik het wist stonden mijn koffers klaar. Maar eerlijk: het sprak me ook wel aan. Ik dacht: waarom eigenlijk niet?”

Internationale familie

Hij haalt even zijn schouders op. “En dan kom je daar aan. Dertig jongeren uit heel Europa. Mensen die je totaal niet kent. Maar een paar dagen later voelt het alsof je elkaar al jaren kent. Dat internationale blijft echt hangen. Je komt die mensen later opnieuw tegen op seminaries, projecten of cursussen. Dat zijn geen oppervlakkige contacten meer, maar het is intussen een soort internationale familie.”

Karen glimlacht breed bij dat woord. “Dat is exact hoe het voelt. Een internationale familie.” Benjamin denkt even na en vertelt dan over een cursus in Tsjechië, midden in coronatijd. “Ik zat toen niet goed in mijn vel”, geeft hij toe. “Ik had veel werkstress en zelfs depressieve gevoelens. Twee weken voor die cursus heb ik beslist om het speelplein die zomer te laten vallen en te kiezen voor een nieuwe internationale ervaring. Achteraf bekeken was dat exact wat ik nodig had. Je komt daar toe en vanaf minuut één voel je gewoon warmte. Ik weet nog dat ik aankwam en meteen een knuffel kreeg van iemand die ik nog nooit had gezien. Hier in Vlaanderen voelt dat al snel ongemakkelijk, maar daar voelde dat gewoon juist.”

Karen en Benjamin maakten in Venetië kanalen proper met een lokale vereniging.

“Het religieuze aspect binnen Don Bosco ligt me nauw aan het hart”

Karen lacht. “Hier kijken we eerst drie dagen de kat uit de boom. Daar is het gewoon: ‘Bam, hier ben ik.’” Benjamin knikt. “Die combinatie van religie, verbondenheid en vriendschap creëert heel snel een veilige sfeer. Alles waar ik mee zat, viel op een paar dagen van mij af.”

Geloof als houvast

Religie komt opvallend vaak terug in hun verhaal. Niet zwaar of dogmatisch, maar als iets dat onder de oppervlakte leeft. Een gedeeld gevoel van betekenis. “Dat religieuze aspect binnen Don Bosco ligt mij heel nauw aan het hart”, knikt Karen. “En eigenlijk voel je dat op internationale projecten veel harder dan hier in Vlaanderen. Zeker in Oost-Europa leeft dat enorm. Dat geloof zit daar nog veel meer verweven in hoe mensen omgaan met elkaar. En ik vind dat

mooi. Hier in Vlaanderen is dat veel meer weggeëbd. Ik begrijp ergens waarom, maar ik vind het ook jammer."

Ze kijkt even rond. "Uiteindelijk gaat het niet over regels of structuren. Het gaat over waarden. Over zorgen voor elkaar. Mensen zich welkom laten voelen. Er zijn voor jongeren. Toen ik jong was, werd vrijwilligerswerk thuis echt gestimuleerd. Wij zijn met de Kerk grootgebracht. Met het idee dat iets doen voor anderen waardevol is."

En daar mag best wat tijd inkruipen. "Mensen zien een cursus of een project, maar niet alles wat ervoor gebeurt", vertelt Benjamin. "Vergaderen, voorbereiden, activiteiten uitwerken, praktische zaken regelen... daar kruipt gigantisch veel tijd in." "Maar tegelijk," vult Karen aan, "is net dát ook mooi. Want dan komt er zo'n moment waarop alles samenvalt. Dat je voorbereiding plots echt leeft."

Ze glimlacht bij de herinnering. "Wanneer je ergens in het buitenland aankomt en je voelt meteen vertrouwen in die groep. Wanneer je mensen ziet openbloeien. Dan denk je: ja, hiervoor doe ik het." Benjamin kijkt even naar haar en schiet in de lach. "En soms doe je het ook gewoon voor een goede cocktail." Karen begint meteen mee te lachen: "Benjamin en ik werden geselecteerd om deel te nemen aan een internationale bijeenkomst in Spanje. We waren wat vroeger geland, dus dachten we: we zoeken een leuk terrasje en drinken nog iets op het gemak. Alleen liep de bediening compleet fout, waardoor we uiteindelijk onder de blakende zon gigantische cocktails kregen nét voor we moesten vertrekken. Dus ja... ik geef toe dat die eerste ontmoeting met de andere deelnemers een beetje wazig was."

"Of iets nu lukt of faalt, je steekt er altijd iets van op"

Even later wordt het gesprek weer serieuzer. "Maar dat hoort er ook bij", glimlacht Benjamin. "Vrijwilligerswerk gaat niet alleen over engagement. Het gaat over totaalervaringen. Over samen leven. Samen onderweg zijn."

Groei onderweg

En onderweg gebeurt er iets bijzonders: grenzen verdwijnen. "Ik herinner me nog dat ik tijdens een Summer School in Spanje op een van de rustige momenten gewoon met de lokale kinderen ging volleyballen. Ik verstond niets van wat zij zeiden, maar dat maakte totaal niet uit. Of in Venetië zijn we met een lokale vereniging kanalen gaan schoonmaken. Dat zijn dingen die je anders nooit zou doen. En toch voelt dat allemaal vanzelfsprekend wanneer je daar bent." Benjamin knikt. "Je leert ook veel over jezelf. Zelfs als iets mislukt. Zelfs als een activiteit niet loopt zoals je had gehoopt. Je groeit daar altijd van."

Wanneer het gesprek op zijn einde loopt, vraag ik wat ze vandaag zouden willen meegeven aan jonge animatoren van wie het vrijwilligersverhaal nu pas begint. Benjamin denkt even na. "Leef in het moment," zegt hij rustig. "Niet te veel bezig zijn met alles errond. Niet met wat mensen denken, niet met stress over later. Gewoon aanwezig zijn bij de groep kinderen die voor je staat. Echt present zijn."

Karen glimlacht wanneer ze haar antwoord formuleert. "Je mag hier gewoon jezelf zijn. Dat is het mooiste wat Don Bosco mij ooit heeft gegeven. Ik heb hier in elke levensfase het gevoel gehad dat ik mijn plek vond. Zowel wanneer ik luid en extravert was, als wanneer ik rustiger werd. Er komt binnen Don Bosco zo'n waaier aan mogelijkheden op je af. En soms probeer je iets waarvan je denkt: dit past niet bij mij. Maar dan ontdek je weer iets anders."

Ze kijkt even rond naar de vrijwilligers op het domein. "Ik ben hier altijd blijven groeien als mens en ik vond hier altijd opnieuw een plek die juist voelde. Dat gevoel van thuis zijn... dat is echt uniek." (TB) –

"En soms doe je het ook gewoon voor een goede cocktail."

Volg je ons al?

OUD-HEVERLEE
Op Pinksteren legde de jonge medebroeder Mano Sebastian zijn eeuwige geloften af als Salesiaan van Don Bosco. In een goedgevulde kapel in Oud-Heverlee werden tradities van verschillende culturen gecombineerd tot een prachtige viering.

BORNEM
Ook dit jaar vond het Art of Faith Festival plaats op de site van de Sint-Bernardusabdij in Bornem. Dit festival draait om de 'kunst van geloven' en biedt een gevarieerd programma met onder andere workshops, optredens, kinderanimatie en lezingen. Ook Don Bosco was aanwezig met een infostand.

OUD-HEVERLEE
De Medewerkers van Don Bosco vieren dit jaar wereldwijd hun 150-jarig bestaan. Naast de Turijnreis van komende zomer werd er eind april ook een bijeenkomst georganiseerd voor de medewerkersgroepen van Vlaanderen. "Het werd geen gewone ontmoetingsdag, maar een feest van verbondenheid", blikt verantwoordelijke Pascale Laevens terug.

SINT-PIETERS-WOLUWE

Tijdens de familiedag van het Don Bosco Internaat Brussel onthulde de organisatie niet alleen een nieuw logo, maar ook een hoopvolle muurschildering. “There is always light in the dark”, stond te lezen bij de kleurrijke creatie. Duidelijke boodschap!

ZWIJNAARDE

Op woensdag 27 mei vond de elfde editie van de Don Bosco Cup plaats. Dit jaarlijks voetbaltornooi voor leerlingen van de eerste graad is een laagdrempelig, sportief evenement waar leerlingen en leerkrachten uit verschillende Don Boscoscholen van Vlaanderen banden kunnen smeden.

HAACHT

Don Bosco Haacht zal vanaf volgend schooljaar een nieuwe afstudeerrichting aanbieden aan leerlingen in de derde graad. Met de komst van de opleiding 'Applicatie- en databeheer' wil de school inspelen op de groeiende digitale wereld, met focus op programmeren, systeembeheer en dataorganisatie. “De richting is toekomstgericht en kan niet worden overgenomen door AI”, klinkt het.

Wat kunnen oude teksten zoals die van De Bijbel vandaag voor ons betekenen?

"Twee van de leerlingen gaan op paaszondag op weg van Jeruzalem naar Emmaüs, terug naar huis. Jezus komt naar hen toe en loopt met hen mee, maar ze herkennen hem niet. Ze spreken met elkaar. Wanneer het avond wordt, wil hij verder gaan. Maar ze vragen hem bij hen te blijven. Pas wanneer hij met hen aan tafel gaat en het brood breekt, herkennen ze hem. Meteen keren ze terug naar de andere leerlingen in Jeruzalem om te vertellen wat er onderweg is gebeurd"

Lucas 24, 13-35

Beeld je in: waar je zo op had gehoopt en waar je alles van had verwacht, is mislukt. Dat maakt je triest en moedeloos. "Terug naar af", zeggen we dan. Zo gaat het ook met die twee leerlingen van Jezus na zijn schandelijke dood. Somber keren ze terug naar huis. Ze kunnen nog altijd niet geloven wat er is gebeurd. En dan komt er iemand op hun pad die met hen meeloopt. Zo'n tochtgenoot neemt de mislukking niet weg, maar het helpt wel als die er is en zeker als blijkt dat hij een luisterend oor heeft. De vreemdeling begint niet met een les of een preek, wel met een vraag: "Waar lopen jullie toch over te praten?" Het verbaast de leerlingen dat hij niet weet wat er is gebeurd in Jeruzalem. "Wat dan?", vraagt hij. En dan vertellen ze honderduit: "Wel, wat er gebeurd is met Jezus van Nazareth. We hadden zo gehoopt dat hij ons zou bevrijden van het Romeinse juk. Maar hij is gevangen genomen, veroordeeld en gekruisigd." Wanneer je somber en ontmoedigd bent, helpt het dat je het aan iemand kan vertellen. Vervolgens neemt de vreemdeling het woord. De tochtgenoot wordt gids. Wat hij vertelt, spreekt hen wel aan. Later zullen ze tegen elkaar zeggen dat "hun hart brandde" toen hij onderweg met hen sprak. Maar nog hebben ze hem niet herkend.

Blijkbaar moet er meer gebeuren. En dat gebeurt ook wanneer het avond wordt en ze in Emmaüs aankomen. Jezus doet alsof hij verder wil reizen, maar de leerlingen laten dat niet toe. Alleen reizen in donker in onherbergzaam gebied, is geen goed idee. "Blijf bij ons, want de dag loopt ten einde." En tijdens de maaltijd gebeurt het: "Bij het breken van het brood worden hun de ogen geopend en herkennen ze hem." Even plots verdwijnt hij weer. Maar de leerlingen staan op en keren meteen terug naar Jeruzalem om het aan de anderen te vertellen.

Zo'n ontmoeting kan een hele ommekeer betekenen en nieuwe toekomst geven. Daarover gaat dit opstandingsverhaal: hoe de eerste leerlingen na Jezus' dood, die een echte mislukking was, nieuwe moed en toekomst vonden toen ze ervaarden dat Jezus leeft. Dit verhaal gebeurt vandaag ook en wel onder onze ogen. Het pedagogisch project van Don Bosco heeft niet toevallig als titel: 'Opvoeden met Don Bosco als gids en tochtgenoot'. Je stapt mee met je leerlingen, gasten of medewerkers. Je begint met een vraag: wat houdt jullie bezig? Je luistert en laat hen op verhaal komen. Maar je bent ook de gids die hen dingen laat zien en ontdekken. Wat ze er uiteindelijk mee doen in hun leven blijft hun initiatief. En we weten eveneens dat niet zozeer door woorden, maar vooral in wat je samen doet mensen kunnen opstaan, het volle leven tegemoet. (PM) –

Zinplek

"Kleine rituelen geven betekenis en rust"

Als Salesiaan van Don Bosco is het natuurlijk overbodig te vermelden dat ik gelovig ben, dat spreekt voor zich. Hoewel het geloof soms lijkt weg te ebben, ben ik ervan overtuigd dat zingeving voor iedereen belangrijk is, ook voor jongeren. Jongeren dragen veel vragen mee. Over hun leven, hun toekomst, hun identiteit, noem maar op. Op het internaat is er nog steeds de Don Bosco-traditie van het Avondwoordje. Voor mij is er een sterke link tussen dat Avondwoordje en kleine rituelen die rust en verbondenheid creëren. Dat kan heel eenvoudig zijn: samen stil worden, samen gitaarspelen en zingen of een kaars aansteken voor iemand die het moeilijk heeft. Zulke kleine rituelen geven betekenis aan het moment en brengen jongeren tot rust. Ik merk dat dit niet alleen de jongeren kracht geeft, maar ook mij als opvoeder. Het doet deugd om jongeren niet alleen intellectueel, maar ook menselijk en soms zelfs spiritueel te zien groeien. Voor mij gaat zingeving niet over grote woorden, maar over kleine momenten van hoop, verbondenheid en betekenis in het dagelijkse leven. Op school trek ik die lijn door. In alle klassen waar ik lesgeef, is het grootste deel van de leerlingen moslim. Als katholieke godsdienstleerkracht bestaat mijn taak er niet in om jongeren te overtuigen van 'mijn geloof', maar net om in dialoog te gaan en van elkaar te leren.

Avondwoordje

Een aantal voorzieningen had ik al doorlopen. Nu was het onthaal anders. Ik kwam niet terecht in een ruimte waar iemand van achter het bureau mij zat op te wachten voor een zoveelste intake. Dit was een woonkamer waar iemand leefde. Ik voelde mij al rustiger. Geen grote therapieën, gewoon met mijn verhaal mogen binnenkomen. Samen eten zat er bij ons thuis niet in. Hier namen we tijd om aan tafel te gaan en te vertellen. Het werd de thuis die ik nooit eerder had ervaren. Hoe gewone dingen genezend kunnen werken! (BD)

Een thuis voor jongeren.